

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

A. Lovforslagets indhold

1. Indledning

Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser (EF-Tidende 1998 nr. L 166, s. 51-55) i det følgende benævnt forbudsdirektivet, der vedlægges som bilag. Det overordnede formål med forbudsdirektivet er at koordinere medlemsstaternes love og administrative bestemmelser for at sikre det indre markeds funktion gennem en mere effektiv beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser. Myndigheder og organisationer, der varetager forbrugernes kollektive interesser, får bedre mulighed for at standse ulovlig grænseoverskridende praksis i strid med 11 forbrugerbeskyttende direktiver og dermed sikre en mere effektiv håndhævelse af lovgivningen. Det skal således ikke være muligt for en erhvervsdrivende at unddrage sig håndhævelse af reglerne ved at flytte udgangspunktet for sine aktiviteter fra en medlemsstat til en anden medlemsstat.

Udover hvad der følger af forbudsdirektivet, foreslås det, som led i en effektivisering og koordinering af myndighedssamarbejdet, at bemyndige danske tilsynsmyndigheder til efter reglerne for mandatarer at føre retssag her i landet på vegne af andre medlemsstaters godkendte myndigheder og organisationer.

2. Direktivets håndhævelsessystem og indhold

Forbudsdirektivet er vedtaget med hjemmel i EF-traktatens artikel 100 A. Direktivet skal være gennemført senest den 1. januar 2001.

I overensstemmelse med traktaten overlades det til medlemsstaterne at bestemme form og midler til gennemførelse af forbudsdirektivet, for så vidt disse ikke er fastlagt i direktivet.

Af direktivets artikel 7 fremgår det, at direktivet ikke er til hinder for, at medlemsstaterne indfører eller opretholder bestemmelser, der på nationalt plan sikrer

de godkendte myndigheder og organisationer samt alle andre berørte personer større handlefrihed. Der er således tale om et minimumsdirektiv.

Forbudsdirektivet lægger til grund, at der i alle medlemsstater eksisterer passende retsmidler, der kan bringe en ulovlig praksis til ophør. Formålet er derfor ikke at foretage en harmonisering af de forskellige medlemsstaters retsmidler eller retsplejesystemer. Anlægger en myndighed en forbudssag i en anden medlemsstat, er det denne medlemsstats retsmidler og retspleje, der stilles til rådighed for nedlæggelse af forbud og håndhævelsen af disse.

Forbudsdirektivet kræver som minimum, at hver medlemsstat udpeger en domstol eller administrativ myndighed, der har kompetence til hurtigst muligt at kræve, at overtrædelse af direktiverne i bilaget til forbudsdirektivet, som disse er gennemført i medlemsstaternes nationale ret, bringes til ophør.

Medlemsstaterne skal samtidig anerkende, at de myndigheder og organisationer, der er udpeget af andre medlemsstater, er kompetente til at indlede søgsmål efter forbudsdirektivet ved en domstol eller en administrativ myndighed (godkendte organer). Medlemsstaterne skal give Kommissionen meddelelse om, hvilke myndigheder og organisationer der tildeles denne kompetence, og Kommissionen udarbejder en liste over disse myndigheder og organisationer, som offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Efter forbudsdirektivet kan medlemsstaterne vælge, om uafhængige offentlige myndigheder og/eller private organisationer skal have søgsmålskompetence.

Den liste, som Kommissionen udarbejder, tjener som legitimation for de godkendte organers rets- og handleevne, hvorved forstås, at de godkendte organer kan være part i retsforhold. Domstolene eller de administrative myndigheder kan undersøge, om de godkendte organer ud fra deres formål er berettiget til at indbringe sagen i det konkrete tilfælde.